

Arrest

**nr. 41 395 van 2 april 2010
in de zaak RvV X**

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, op 28 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit het Eurodacverslag van 27 oktober 2009 blijkt dat vingerafdrukken zijn genomen in Hongarije op 9 december 2008.

Op 7 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003 van de Raad van 18

februari 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 18 januari 2010 aanvaarden de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 25 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten I. E. (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 27 oktober 2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten, en geboren te zijn in S. op (...) 1977. Uit het Eurodacverslag van 27 oktober 2009 blijkt dat betrokkene op 29 augustus 2009 asiel heeft aangevraagd in Hongarije en op 18 januari 2010 heeft de Hongaarse overheid ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar zes minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde dat zij Kosovo in november 2008 verliet richting Hongarije. In Hongarije zou zij een asielaanvraag hebben ingediend maar het resultaat niet hebben afgewacht. Zij zou vervolgens naar Duitsland zijn vertrokken met haar gezin maar Duitsland zou haar en haar kinderen gerepatriëerd hebben naar Hongarije. In Hongarije zou zij vervolgens een tweede asielaanvraag ingediend hebben en een tweetal maanden in een centrum verbleven hebben alvorens naar België te komen waar zij op 27 oktober 2009 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene is vergezeld van haar echtgenoot en haar zes kinderen.

Op 07 januari 2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 18 januari 2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003. Betrokkene verklaart tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26 november 2009 geen familieleden in België te hebben.

Betrokkene verklaarde wel dat één broer in Kosovo woont, één zus in Duitsland verblijft en een andere zus in Zweden. Ze zouden papieren hebben maar betrokkene weet niet welke. Vijf halfbroers van betrokkene zouden in Duitsland verblijven. Met betrekking tot de vermeldde familieleden dient te worden opgemerkt dat deze niet vallen onder de definitie van "gezinsleden" zoals bepaald in art 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen verklaarde betrokkene dat ze niet weet wat ze anders moet doen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze last heeft van migraine en dat ze enige tijd terug drie dagen in het ziekenhuis heeft gelegen wegens een infectie aan de longen. Betrokkene brengt echter geen concrete bewijzen aan van deze aandoeningen en ze maakt ook geenszins aannemelijk dat deze aandoeningen haar zouden verhinderen te reizen.

Met betrekking tot de overdracht en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Hongarije dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekent en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat

aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat er derhalve geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.

...

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikels 48, 1, 2 en 3 van de Vreemdelingenwet en van de artikels 2, 3 en 5 van de Wet van 29 juli 1991.

Verzoekster stelt dat volgens verweerder er geen sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nochtans, stelt verzoekster, dat haar uit het verhaal van haar echtgenoot blijkt dat hij vandaag de dag nog steeds wordt lastiggevallen door de autoriteiten die hem opzoeken voor zijn politiek engagement. Dit wordt bevestigd door krantenknipsels. Ten slotte stelt verzoekster dat verweerder over de subsidiaire bescherming niet heeft "gestatueerd" en dat er geen enkele motivatie terug te vinden is in de beslissing.

2.2 In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting in haar verzoekschrift.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

Uit een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing aldus niet dat verweerder zou hebben geoordeeld over haar vrees in de zin

van de Vluchtelingenconventie. Verweerder dient evenmin te “statueren” over de subsidiaire bescherming aangezien de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekster aldus verwijst naar artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie en naar artikel 48 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat dit de grond van de asielaanvraag betreft terwijl in de bestreden beslissing wordt besloten dat de Hongaarse autoriteiten, met toepassing van de Dublin-II-Verordening, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verweerder stelt terecht in de nota met opmerkingen vast dat de uiteenzetting van het middel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN